

všechny stránky

amelie

ashley schumacherová

COO
BOO

Všechny stránky Amelie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.coo boo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Ashley Schumacherová
Všechny stránky Amelie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

všechny stránky amelie

ashley schumacherová

všechny stránky
amelie

COO
BOO

Pro Edwarda. Jsi prostě nejlepší.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Emmeline. Sledovala, jak se na obzoru sbírají hrozivá bouřková mračna.

„Vydržíme to,“ odpověděla Ainsley. „Nic jiného nám nezbývá.“

prolog

Všichni mají svůj příběh o tom, jak se ke Kronikám Ormanu dostali. Tenhle je můj.

Táta od nás odešel jednoho slunečného dne. Vzpomínám si, jak mě to vyvedlo z míry, protože v knížkách tragédie pokaždé udeří za bouří, hromy a blesky podtrhují to nejhorší, co se mohlo stát. Ale táta si z té dokonalé oblohy bez jediného mráčku nic nedělal a stejně tak mu bylo jedno, že nás opouští a bere si naše jediné auto, takže tu se svým smutkem zůstaneme trčet.

Už tehdy se mi v hlavě vynořila představa, že jsme na ostrově. Z křesel v maličkém obýváku se staly rozeklané hromady mořských skalisek. Tátovy založené ruce a vzdorovitý postoj se proměnily v pobořený, opuštěný maják, nepohnutě vzdorující matčinu rozzlobenému vlnobití.

Skrz okenní žaluzie jsem viděla naši oprýskanou zelenou dodávku a v ní seděl jeho důvod: byla to žena, vlastně ne, holka, ani ne o deset let starší než já. Na čerstvějedenadvacetiletém půvabu jí poněkud ubíralo, že si začala kousat malíček, když zpoza palubní desky zachytila můj pohled.

Vždyť já ji znám, uvědomila jsem si matně. To je ta roztleskávačka z fotbalu. Poslední tři měsíce mě táta každou sobotu odpoledne dotáhl na zápas místního vysokoškolského družstva.

Pustila jsem zlomenou lamelu a ta se s tichým zachvěním vrátila na místo, a máma zatím tátu prosila, ať neodchází. Žaludek se mi nastokrát bolestivě zauzloval a ostrov, maják i všechno ostatní zůstalo zapomenuto.

„Kvůli Amelii,“ žadonila máma a po obličejí jí stékala řasenka. Takže se to neděje jenom ve filmech. „Nemůžeš od ní odejít, Willy. Je to tvoje dcera. Řekni mu to, Amelie!“ Vzala mě za rameno a nevybíravě mě k němu obrátila čelem. „Tak dělej, řekni.“

Civěla jsem na ně. Máminy podomácku obarvené zrzavé vlasy trčely do všech stran. Táta se pokoušel tvářit stoicky a odevzdaně a na límečku u trička měl skvrnu od samoopalovacího krému, který jeho bledou kůži zbarvil do oranžova.

Otočila jsem se zpátky k oknu.

„Ať si jde,“ řekla jsem. „Co je mi po tom?“

Nejsem si jistá, jestli ten květináč se sukulentem, který jsem na základní škole vypěstovala ze semínka, spadl, když ode mě máma ucukla, nebo jestli ho ze stolu shodila naschvál.

Když se zelená dodávka konečně vyřítila pryč, až na rozpraskané příjezdové cestě nadsakovala, máma odešla do ložnice a práskla za sebou dveřmi. Chvilí jsem tam stála a poslouchala kohoutek, který odkapával do rytmu s jejími vzlyky, a pak mě nohy odnesly ven, po příjezdové cestě, míjely jeden blok za druhým, až jsem se octla před knihkupectvím Downtown Books.

Dovnitř jsem chodila, jen když jsem měla poukázku. Doporučenou cenu uvedenou na obálkách jsem si ne-

mohla dovolit, jedině výtisky se zažloutlou samolepkou značící, že se jedná o zlevněné knihy z druhé ruky. Za peníze, které jsem si vydělala hlídáním dětí, jsem si kupovala školní pomůcky a sem tam teplý oběd, abych pořád nejedla jenom sendviče se sýrem a hořčicí – nikdy jsem je neutrácela za knihy.

Toho dne jsem ovšem zůstala stát před výlohou a dovolila si koukat dovnitř, jak dlouho jenom budu chtít. Klidně tu můžu zůstat celou noc, pomyslela jsem si a sledovala jsem, jak se zákazníci brouzdají mezi nízkými knihovnami, jako plachetnice pohupující se na obzoru. Nemusím se vracet do toho tátyprostého, mámyplného domu, nemusím uklízet keramické střepy a dužnaté listy roztroušené po podlaze.

Můj odraz ve výloze knihkupectví připomínal ducha, zářivě žluté potterovské tričko ještě zdůraznilo mou pobledlou pleť a modré oči. Dlouhé vlasy, špinavě blondáté, tomu taky zrovna nepřidaly. Přemítala jsem, jestli můžou emoce z člověka vysát barvy. Jestli nenávist a ohromení dokážou vyvolat anémii.

Nevím, jak dlouho bych tam stála a zvenčí nahlížela dovnitř, kdyby nebylo Jenny Williamsově.

Prosklené dveře do knihkupectví se pootevřely, Jenna vystrčila hlavu a oslovila mě: „Ty jsi Amelia, že jo? Nemůžeš tam takhle stát. Mám z toho úplně husinu. Co děláš venku? Jestli se chceš pokouknout, tak pojď dovnitř.“

„Já nevím,“ váhala jsem.

Dokonce i takhle omámená jsem měla pocit, že bych měla udělat pukrle nebo tak něco. Kdybychom teď v prvéku měli nějakou ročníkovou královnu, byla by jí Jenna Williamsová (od páté třídy premiantka, *vždycky* dokonale oblečená, zapálená tenistka a první holka z ročníku, která

nosila oční linky), žádné dvorní dámy ale neměla. Kamarádila se s několika spoluhráčkami z tenisového klubu, ale úplně k tělu si nikdy nikoho nepustila. Vlastně jí to dodávalo na přitažlivosti, víc, než kdyby patřila k těm holkám, které sbírají obdivovatelky a poskoky. Jenna byla mnohem méně k mání. Nikdy se nechovala nevlídně, ale byla supernovou v galaxii rodících se hvězd a my to všichni věděli, dokonce i učitelé.

Už od školky jsme spolu chodily do třídy, ale stejně mě překvapilo, že ví, jak se jmenuju.

Možná mě oslnila tím svým hvězdným půvabem, ale prostě jsem mimoděk otevřela pusku a řekla: „Táta od nás dneska odešel.“

Povzdechla si. Vínová rtěnka jí na opálené pleti zářila. „Jako úplně? Tak to je na prd. Chceš o tom mluvit?“

Míň by mě překvapilo, kdyby ten kamenný lev, který trůnil před nóbli restaurací přes ulici, otevřel svou obrovskou tlamu a nabídl mi, jestli se nechci vypovídat, ale podařilo se mi zamumlat: „Ne, děkuju.“

„Prima,“ Jenna na to. „Už takhle nemáme dost času na všechny knihy světa.“

„Já nevím,“ zopakovala jsem nervózně. Jestliže ona byla v galaxii hvězdou, já byla jeden z těch kosmonautů, kterým se utrhne jisticí lano a poletují vesmírem, dokud jim nedojde kyslík.

„Na světě není nic, co by nedokázala spravit dobrá knížka,“ řekla. „Tak si pojď jednu nebo dvě vybrat. Zvu tě.“

A tak jsme si v zářivém umělém osvětlení knihkupectví bok po boku prohlížely knížky, jako bychom takhle páteční večery trávilily běžně. Ona nebyla supernova a já nebyla opuštěná dcera, a přestože jsem si někde vzadu v hlavě pořád přehrávala matčin pláč a představovala jsem si, jak té

roztleskávače musely cvaknout zuby, když skousla kůžičku na prstu, byla jsem spokojená. Nebo možná smířená.

Donesly jsme k pokladně mou knížku a čtyři Jenniny a prodavačka se usmála, když viděla, že jsem si vybrala *Les mezi oceánem a oblohou*, první díl Kronik Ormanu od N. E. Endsleyho.

„Skvělá knížka,“ rozplývala se. Na nose měla brýle na čtení a další jí zapomenuté trůnily na hlavě. „Podle mě autor není o moc starší než vy. Je mu asi šestnáct. To je něco, vidíte? Přijďte mi pak říct, jak se vám to líbilo.“

Přečetla jsem tu knížku na posezení, v jasném světle Jenniny stolní lampičky s krémově zbarveným stínítkem. Přespala jsem u ní, i když mi to spíš nakázala, než nabídla. Z knihkupectví mě Williamsovi svým krásným autem odvezli do svého krásného domu a působilo to, jako bych tam chodila odjakživa a jako bych tam měla chodit už napořád.

„Jenna si sem kamarádky nikdy nevodí,“ hřímal její táta rozjařeně.

Neměli to domů daleko, ale stejně se na mě celou cestu ve zpětném zrcátku usmívaly oči paní Williamsové.

Půjčila jsem si od Jenny mobil, abych zavolala mámě a dala jí vědět, kde jsem, ale nezvedla mi to. Nadiktovala jsem jí číslo na Jennin mobil a pevnou linku Williamsových a řekla jí, ať mi zavolá zpátky. Nezavolala.

Ráno mě vysadili před domem. Bála jsem se, že bude zuřit, ale pořád byla zalezlá u sebe. Kdybych necítila nakyslou vůni instantních nudlí, ani bych nepoznala, že tu je.

Tou dobou už mi Orman zakořenil v srdci a knížku jsem si nesla v podpaží, kde mě ponoukala, ať si ji přečtu znova – ať zapomenu na kapající kohoutek a prázdnou

příjezdovou cestu a fotbalové zápasy, a místo toho uteču do světa, který musí čelit závažnějším a neuvěřitelnějším problémům, než jaké mám já.

Pojď pryč, pojď pryč, šeptala.

S radostí jsem uposlechla.

Ten příběh vypráví o dvou sestrách, Emmeline a Ainsley, které objeví skrytou říši sousedící s naším světem, prostoupenou starými proroctvími a švelícími lesy. Emmeline z nich byla vždycky ta tišší, mírnější, jenže když se do lesní půdy vsákne kapka její krve, v souladu se Starými zákony se z ní stane právoplatná vládkyně říše, což jí společenská, asertivní Ainsley závidí.

Atmosféra ještě zhoustne, když Ainsley zjistí, že podle stovky let starých proroctví se vládkyní Ormanu neměla stát Emmeline, nýbrž ona. Jejich rivalita je čím dál patrnější a rovnováha celého světa visí na vlásku.

Zrovna když se má napětí mezi sestrami konečně vystupňovat na maximum, vtáhne je to zpátky do moderního světa s televizemi a klimatizací a zelenými dodávkami, které si odjedou a už se nevrátí. Staré zákony v Ormanu cizince zřejmě nestrpí natrvalo, dokonce ani ty, které předpovědělo proroctví.

Na konci prvního dílu se Emmeline a Ainsley octnou na koberci u sebe v pokojíčku, zabodávají do sebe zlostné a zmatené pohledy a ani jedna netuší, proč a jak je z Ormanu vykázali – ani jestli se tam ještě někdy vrátí.

O pár měsíců později, jedné prosincové noci, na Texas nezvykle chladné, jsem tu knihu dala Jenně. Zrovna ten večer mi řekla, že její rodiče začali v restauracích automaticky dělat rezervace pro čtyři.

„Vítej do rodiny,“ prohlásila s kamennou tváří, jako by to nebyla nejlepší věc na světě. „Odted' si taky budeš muset ve volném čase protrpět tátovy otřepané vtipy a máminy stížnosti na práci a chroupat u toho přesolené nachosky se salsou.“

Když se moje zjitřené emoce usadily někde mezi euforickou radostí, že mě do svého kruhu přijala úplná, zdravá rodina, a zoufalstvím, že moje vlastní mě nepostrádá, vytáhla jsem z batohu *Les mezi oceánem a oblohou* a položila ho na polštář vedle Jenny.

„Přečti si to,“ vybídla jsem ji. „Je to dokonalý.“

„Nic není úplně dokonalé,“ namítla.

„Tohle je.“

Jenna četla ještě dlouho poté, co jsem začala předstírat spánek. V tom mlhavém tichu jsem se užírala obavou, že ji ta kniha nepohlčí stejně jako mě, a jaké to pak pro nás bude mít důsledky? Nebude jí připadat moc dětinská? Nebudu v jejích očích až moc dětinská já, a nepřestane se se mnou kamarádit?

Ale pokud jsem mohla někomu věřit, byla to Jenna.

„Ainsley,“ řekla bez okolků, jakmile jsem ráno otevřela oči. „Fandím Ainsley. A ty?“

„Emmeline.“ Usmála jsem se, posadila se na posteli a sundala si z noční košile spláclou kuličku popcornu ze včerejšího filmového maratonu. Jenna už byla osprchovaná a oblečená a kudrnaté černé vlasy měla stažené do úhledného drdolu.

„A vážně, nebo se mnou jenom nechceš souhlasit?“ zeptala se.

Protočila jsem oči. „Přesně to by řekla Ainsley.“

Celé dopoledne jsme do nejmenších podrobností rozebíraly Orman, vytvářely si teorie o tom, jak se sestry dosta-

nou zpátky, pokud vůbec, a dohadovaly se, co se asi přihodí ve druhém dílu.

Tehdy jsme si ještě neuvědomovaly, co se z Kronik Ormanu stane. Seděly jsme v tureckém sedu na Jennině posteli a nemohly jsme tušit, že se z *Lesy* i jeho pokračování vyklubou veleúspěšné bestsellery a dočkají se překladů do tolika jazyků, že jsem o některých do té doby ani neslyšela. Orman si pro sebe vytříbil fandom, který se jako zlatá stuha táhl přes oceány a napříč rasami i náboženstvími, k překvapení kritiky, nikoli však čtenářů.

Jenna měla pravdu: na světě není nic, co by nedokázala spravit dobrá knížka.

A Kroniky Ormanu?

Ty jsou nejlepší z nejlepších.

kapitola první

Kdyby byl můj život kniha, začala bych vyprávění tady: přede mnou stojí dlouhá řada stolků, u nichž si můžu vyvednout vstupenku na Kalifornský veletrh dětské literatury, a zmocňuje se mě pocit, který nápadně připomíná naději.

A kdyby byla Jenna moje redaktorka (jakože by rozhodně byla, protože by se chtěla ujistit, že to napíšu správně), vymlouvala by mi to. Tvrdila by, že mám začít naším seznámením, nebo aspoň o šest dní dřív, na závěrečném ceremoniálu maturantů střední školy Crescent High, po němž si nás její usazení rodiče přitáhli do náruče a moje máma mě rezervovaně poplácala po zádech. Ale pro jednou se Jenninou radou nebudu řídit a začnu tady, uprostřed atria, s pohledem upřeným na obří, pestrobarevný transparent visící nad registračními stolky.

V úhledných, uspořádaných řadách tam visí fotografie více než deseti spisovatelů a spisovatelek, mě ale prsty samým vzrušením brní z té uprostřed. Ústředním bodem transparentu – na největší fotce, v centru všeho – je N. E. Endsley. Má ostře řezané lící kosti a tmavou kšticí,

kteřá připomíná účesy, jaké mívají členové boy-bandů, akorát ten jeho je o dva stupně sofistikovanější.

Že se jeho první kniha skvěle prodávala i bez fotky toho nehorázně pohledného autora na zadní záložce přebalu, jenom dokazuje, jak dobře umí psát.

Pod jeho vážným obličejem stojí jen „autor Kronik Ormanu“, ale stejně všichni vědí, že se chystá poslední díl. My, kteří jsme zaplatili menší jmění (případně my, kteří jsme to jmění dostali darem k ukončení střední školy od rodičů nejlepší kamarádky), abychom si mohli vyslechnout jeho mimořádné oznámení, doufáme přinejmenším v datum vydání a snad taky – *uíííí!* – v krátkou ukázkou.

Svému nadšení moc nestihnu dát průchod, jen pocítím tak ostrý příval radosti, až to zabolí a vyvolá to ve mně pocit, že nic tak vzrušujícího už v životě nezažiju. Je to takové melancholické štěstí, ale musím ho potlačit, protože Jenna už si to nakráčela k jednomu ze stolů, aby nám zvedla náramky.

„Jenna Williamsová,“ říká zrovna tomu muži za stolem, když se přiblížím na doslech. „A Amelia Griffinová. Obě máme VIP vstup na setkání s N. E. Endsleym.“

Muž v modrém tričku s límečkem rychle zalistuje několika sešitými papíry a pak nám oběma podá tenký gumový náramek s vyraženým nápisem VIP. Já si ho bez jediného pohledu navléknu na zápěstí, ale Jenna ten svůj zvedne a zkoumavě si ho prohlíží.

„Na tomhle je škrábanec,“ řekne. „Vyměníte mi ho?“

Jeho zmatení trvá o zlomek vteřiny déle, než by mělo (v očích se mu zrcadlí jen nekonečné řady kartoték), takže si stáhnu svůj náramek ze zápěstí, a dřív než Jenna spustí svůj obvyklý proslov o vnější prezentaci a kvalitě, rych-

le ho vyměním za ten se škrábancem, ani jí nedám šanci protestovat.

„To je dobrý,“ uklidním ji. „Mně to nevadí.“

Jenna obrátí oči v sloup a prohlásí: „No ale mělo by,“ pak se ale zaplat' pánbůh otočíme, aniž by mu udělala přednášku, a zamíříme mezi dlouhé řady stánků a stolků vrchovatě zaskládaných knihami a nejrůznějšími knižními doplňky.

Když se nás Williamsovi zeptali, co bychom chtěly k maturitě, u večere někdy koncem února, Jenna málem ani nezvedla hlavu od talíře s enchiladas.

„Týden po maturitě se koná jeden knižní veletrh,“ řekla. „Je to jenom na pár dní. Před Irskem to stíháme.“

Překvapeně jsem se na ni otočila.

„Ty ses mi už zase dívala do počítače? Jak ses o tom veletrhu dozvěděla?“

Jenna protočila oči. „Jako bys tady byla jediná, kdo si nastavil upozornění na sebemenší zmínku o N. E. Endsleyem.“

Věděla jsem, že si o to řekla kvůli mně. Později, když mě vysazovala doma, poté co celou cestu poslouchala moje nadšené pištění, že uvidím N. E. Endsleyho, přitáhla jsem si ji na rozloučenou do náruče a pošeptala jí: „Upozornění nesnášíš.“

„Cože?“ zachovala nenucený tón.

„Nemáš ráda upozornění ani e-mailový odběry, protože je to ztráta času a dělá to bordel v počítači.“

Jenna se podívala z okýnka, aby skryla úsměv. „To jsem řekla kdy?“

„Nikdy.“ Zazubila jsem se. „Prostě to vím. A kdy ses mi teda dívala do počítače?“

Dotčeně se ke mně otočila. „Už jsem ti přece říkala, že když jdeš v knihovně pryč, máš si ho zamknout!“

„No jo,“ pokývala jsem hlavou. „Přece nechci, aby nějaká pakáž viděla moji historii vyhledávání plnou knižních veletrhů a –“

„A memů o lamách, co na ně koukáš místo učení?“

„Hele, neodsuzuj!“ Strčila jsem ji do ramene a nakonec z toho bylo další rozpačité autoobjetí. „A vůbec, kdybych si ho zavřela, řekla by sis o něco praktickýho. Třeba o obaly na učebnice nebo... ani nevím o co, ale ne o tu nejvíc nejlepší věc na světě.“

„Podle mě se na vysoké učebnice neobalujou, Amelie.“ Hlas měla vyrovnaný, ale cítila jsem z něj úsměv.

„To je fuk. Vždyť víš, jak to myslím.“ Nos jsem měla zabořený do jejích vlasů. Cítila jsem z nich vůni šamponu a toho jejího ovocného, sladounkého parfému.

„Díky, Jenno,“ hlesla jsem. Najednou jsem nevím proč měla knedlík v krku.

„Hele, já si to přece taky užiju,“ zašeptala. „Ale nemáš zač. Gratuluju k maturitě. Už jsme se doobjímaly?“

„Skoro. Ta tvoje voňavka je vážně síla.“

Stejný parfém mě přenesl zpátky na veletrh, do přelévavého davu knihomolů, kteří se rojí kolem nás, ale žádný z nich se mi nadšením nevyrovná.

„Koukej,“ naléhám na Jennu, a abych té její rychlé chůzi stačila, musím trochu popoběhnout a teprve pak jí strčím svoje zápěstí do obličeje. „Koukej! Tenhle náramek znamená, že už za tři hodiny uvidíme N. E. Endsleyho. *Endsleyho*, Jenno.“

Jenna jde dál, moje rozptylování ji nechává chladnou.

„Amelie.“ V hlase se jí mísí podráždění a náklonnost – druhého jmenovaného je ovšem víc než obvykle. „Do té doby jsou na programu i jiné věci, takže bychom si měly užít taky nějaké další diskuse a stánky, co říkáš?“

„No jak myslíš, Jenníku.“ Takhle jí říkal její první a poslední kluk. Zamumlám to jen tak polohlasně s tím, že mě v tom šrumci neuslyší.

„Takhle mi neříkej.“

Otočí se tak prudce, až se ke mně rozletí její tmavé kudrnaté vlasy, a přimhouří oči, ale v koutku úst jí cuká úsměv.

„Ale no tak, Jenníku. Chce to trochu nadhledu. Tohle je ideální jméno pro něčí holku... nebo pudla.“

„Neštví,“ prohlásí rozesmátě. Navede nás ke stánku, kde se prodávají trička ve všech barvách duhy potištěná chytlavými knihomolskými hláškami: VYDRŽÍM ČIST CELOU NOC nebo JSEM KNIHODRAK, NE KNIHOMOL. Většinu jich mají i na plakátech, a tak Jennu odtáhnu dozadu, kde jsou stočené v plastových tubusech.

„Přesně proto jsou kluci k ničemu,“ mrmlá. „Rozptylujou tě od učení a vymýšlejí ti dementní přezdívky, na které ti tvoje údajné kamarádky nedovolí zapomenout.“

„Hlavu vzhůru, Jenníku,“ řeknu a vytáhnu z houfu jeden tubus. „Pověsíme si tenhle na koleji?“

Nahoře jsou nakreslené malé postavičky, které se neúspěšně pokoušejí lyžovat, jezdit na skateboardu nebo na surfu, a pod nimi se skví nápis: „Když se ti napoprvé nezadaří, běž si radši číst.“

„To se mi jako motivace k učení moc nezdá,“ namítně Jenna. „Navíc mi vadí, jak z toho vyplývá, že když tě baví čtení, tak musíš být úplně levá.“

„Kazisvěte.“ Bouchnu ji tubusem do ramene.

„Dětino.“ Sebere mi plakát, zlehka mě s ním přetáhne po hlavě, vydá se ke kase a podá prodavačce tátovu kreditku.

„Nemuselas ho kupovat,“ řeknu jí pak.

Pokrčí rameny. „Táta povídal, a teď cituju: ‚Máte to jako dárek k maturitě. Rozšoupněte se. Ale mámě to neříkej.‘“

„Chudák tvoje máma,“ směju se. „Až dostane výpis z účtu, bude mít sto chutí tě zaškrtit. Jenže to už si budeš v dalekém Irsku sbírat kytky a vědátorovat.“

„Vzorky,“ opraví mě Jenna.

„To máš fuk.“ Uhnu ženě v dlouhé sukni, která před sebou tlačí rudlík naložený krabicemi, jako by to bylo závodní auto. „Bude ti chtít dát jednu z tvých vlastních přednášek a ty tu na ni nebudeš.“

„Prostě to svedu na tebe, aby měla koho sprdnout.“

Zaplujeme do úzkého prostoru mezi dvěma stánky a Jenna si na mobilu otevře program.

Najednou mi ten náš výlet ve dvou do Kalifornie připadá hrozně dospělácký. Samy se rozhodujeme, kam půjdem, kde si dáme oběd, co si koupíme za suvenýry. Pořád čekám, že nás někdo zastaví a zeptá se, kde máme dospělý doprovod, a že nás vyvedou ven a zavolají rodičům, jenže ono nám je osmnáct. Na podzim nastoupíme na Montanskou univerzitu v Missoule. Teď jsme dospělé my. Tak trochu.

Ta myšlenka je zároveň povzbudivá a děsivá, takže si chci tenhle okamžik zapamatovat: poprvé jsme samy na větším výletu a já se dívám, jak moje nejlepší kamarádka přebírá vedení. Jenna projíždí program a já mezitím vyprostím z batohu svůj věrný digitální foťák a sundám krytku. Zadíívám se do hledáčku, vyfotím jediný snímek (takové mám pravidlo) a pak si pověším foťák kolem krku.

„Co třeba diskuse v sále C: ‚To je jen povrchové zranění: násilí ve fantastice? Na internetu kolem ní byl dobřej humbuk,“ zazubím se. „Chápeš? Hum-*book*?“

V malém prostoru zazní můj smích, ale Jenna si jenom odfrkne a scrolluje dál. Prakticky ten program umím nazpaměť, jelikož jsem se celý poslední týden střídavě dívala na informační e-mail a pořád dokola četla oba díly Ormanu.

V duchu předběhnu k tomu setkání za pár hodin, přemyslím, jaké to asi bude, a hlavou se mi honí všechno, co vím o Ormanu a Endsleyem.

Zatímco první díl, *Les mezi oceánem a oblohou*, vypráví o objevení Ormanu a připravuje si půdu pro mocenský boj mezi Ainsley a Emmeline, ve druhém dílu, *Dočasných královnách*, shromažďují sestry armády, se kterými proti sobě vytáhnou do boje o trůn. Ale protože je Staré zákony do Ormanu vpustí vždycky jen na nějakou dobu, v mezidobí musejí vycházet s rodiči i jedna s druhou v našem světě. V Ormanu jsou vládkyněmi svých říší, ale v našem světě pořád musejí dělat domácí úkoly a vysávat z koberce drobečky od sušenek.

Všichni si myslí, že třetí díl se bude odehrávat výhradně v Ormanu, ale já doufám, že ne. Ráda si představuju, že jsou obě holky někde v mém světě – jak v jednu chvíli Emmeline dojde toaletní papír a stejně jako já musí řešit normální věci, a vzápětí vklouzne zpátky do Ormanu, aby zaujala svoje místo jakožto právoplatná královna.

Takovéhle příběhy čte člověk dlouho do noci a já se do nich dokážu tak zabrat, až se utvrdím v pocitu, že jsou to utajené dějiny skutečného světa, do kterého jsem si zatím jenom nenašla cestu. Jako bych si při čtení přes oblíbený svetr oblékala brnění, cítím se příjemně, ale zároveň nebojácně, nostalgicky a dobrodružně.

A N. E. Endsley je až neskutečně mladý geniální spisovatel. Je jenom o rok starší než my s Jennou. Před pár týdny to na sociálních sítích vřelo, když mu bylo devatenáct, a na několika předních webech se objevily články rekapitulující jeho nepravděpodobnou cestu ke slavnému úspěchu.

Psát začal, když mu bylo teprve třináct, první díl vydal v šestnácti a druhý následoval o rok později. Třetí, závěrečná kniha trilogie měla vyjít letos, ale pak se vydání odložilo na neurčito.

Nikdo neví proč.

Samozřejmě kolují zvěsti. Někdo tvrdí, že má tvůrčí blok a nedaří se mu přijít na to, jak takové veledílo ukončit, když se tak proslavilo. Jiní zacházejí ještě dál a ukazují prstem na fanoušky, padají slova jako *únavní* a *vlezlí*. Očekávají od Endsleyho příliš, dusí jeho tvořivost.

Najdou se i tací, podle nichž to nikdy nedopíše, že pryč se z něj stal nespolečenský samotář ještě před dovršením pětadvaceti, a ať už to způsobilo cokoli, jeho příběh skončí druhou knihou.

Já doufám, že ne, ale nemůžu tu naději o nic moc oprít. Nikdo nemůže. Endsley jen zřídka poskytuje rozhovory. Fanoušci Ormanu o něm mají jen střípky informací a nepodložené zvěsti.

Jednou v noci jsem nemohla spát a propadla jsem se do říše internetů, četla jsem si komentáře od lidí, kteří na Endsleyho narazili v New Yorku, kde bydlí. Jedna holka ho zahlédla v městské knihovně a přišla ho požádat o autogram, protože s sebou zrovna měla druhý díl. Endsley odmítl. Když se ale vydala pryč, přistoupil k ní nějaký jiný kluk. Omluvil se za Endsleyho chování a požádal ji o adresu s tím, že jí pošle podepsaný výtisk, pak

se ještě jednou omluvil za Endsleyho nezdvořilou reakci a ztratil se v davu.

Později do příspěvku doplnila, že jí ta knížka opravdu dorazila.

Kdoví, jestli je to pravda. Možná to dokážu líp posoudit, až ho uvidím na vlastní oči. „Co takhle ten panel ‚Jen tak tak kuchařek kaši nezkaží?‘“ přeruší Jenna moje zasnění. „Bude tam mluvit Jane Turnerová a několik autorek z té antologie o feminismu na střední. Vždyť víš, z té, kterou jsi mi minulý týden vrátila nepřečtenou?“

„Jak víš, že jsem ji nečetla?“ zeptám se.

„Protože jsi mi ji vrátila bez poskvrnky, tak to vím. Ani jediný ohnutý růžek.“

„To jako naznačuješ, že ničím knížky?“

Jenna mi věnuje stejný pohled, jakým paní Williamsová častuje svého manžela, když dělají velký nákup a on do košíku propašuje ještě několik balení muffinů, a že prý „pro moje holky“. Maličko podrážděný, ale čiši z něj tolik lásky, div mi z toho nepukne srdce.

Zasměju se. „No tak jo, nejsem zrovna opatrná. Se nezblázní. A máš pravdu, nečetla jsem to, ale jenom proto, že jsem si...“

„Znova četla Endsleyho knihy,“ přeruší mě Jenna. „Já vím.“

Zavěším se do ní a odtáhnou ji zpátky do té lidské řeky.

„Máš ten feministické panel mít, Jenníku. Když hejbneme kostrou, snad ulovíme místa vepředu. Moc dobře vím, že na ně máš políčeno.“

Držím ji a nepouštím a Jenna má očividně sto chutí znova obrátit oči v sloup. V tomhle davu to není jen tak, jít vedle sebe. Ale nevykrouť se mi. V našem přátelství má ona na starosti velká i menší rozhodnutí. A já mám za

úkol dělat všechno, co shledá zábavným, bez ohledu na to, jak moc se šklebí.

Dneska to máme obě jednoduché, protože i když to Jenna nepřízná, moc dobře vím, že jí srdce buší stejně nedočkavě jako mně a odměřuje čas, který zbývá do chvíle, kdy se octneme tak blízko k Ormanu a jeho tvůrci jako nikdy předtím.

Po překvapivě legrační diskusi o feminismu chce Jenna vměstnat na program ještě jeden panel, než si stoupneme do fronty na Endsleyho, ale já nemíním riskovat, že na nás zbydou mizerná místa. Netrvá dlouho a moje kňourání ji udolá.

„No tak jo,“ protočí oči. „Ale budeme ve frontě stát přes hodinu a nehodlám poslouchat nic o tom, že předbíháš, takže jestli potřebuješ na záchod, koukej jít teď.“

„To vydržím, prostě půjdu dýl.“

„*Později*. Jestli z tebe má jednou být učitelka angličtiny, měla bys začít mluvit spisovně.“

Tentokrát obrátím oči v sloup já. Jenna mě loni na jaře donutila nechat si udělat předraženou diagnostiku kariérních předpokladů, která slibovala, kdovíjak není přesná a spolehlivá a bla, bla, bla. Vyšla mi *učitelka*. Jenna na to: „Super. Můžeš učit angličtinu,“ a bylo to. Do dvou hodin mi nalajnovala příštích deset let, dokonce udělala tabulku, v níž se moje světle červená políčka nacházela vedle jejích fialových.

První bod stojící za zaznamenání (dostat se na stejnou vysokou školu) už jsme si odškrtny na znamení, že se nám to povedlo. Další (přípravný kurz na místní státní škole) se nachází jenom v mém červeném políčku, pro-

tože si budu dělat poznámky – a pečlivě, *Amelie* –, zatímco Jenna bude v Irsku. Je to jenom jednodenní seminář, ale měli by nás tam naučit nějaké nové studijní metody a způsoby, jak projít vysokou, aniž by se to podepsalo na naší důstojnosti a přičetnosti. Jenna trvá na tom, že je to nutné.

„Fajn, tak já teda jdu,“ svolím. Sice reaguju na její pobídku, že si mám odskočit, ale vlastně při tom myslím na ten stupidní přípravný kurz. „Podržíš mi tašku?“

Jenna si dlouze, útrpně povzdechne. „Už takhle táhnu snad tunu. Sednu si a počkám tu na tebe.“

Ukáže na kus koberce, kde zaplat' pánbůh nikdo není, hned vedle vstupu do chodby s dlouhou řadou oken s výhledem na oceán. Je zahrazená provazem a z něj visí cedule: VSTUP POUZE PRO POŘADATELE. Na druhé straně leží limonáda a nedojedený koláček z listového těsta svědčící o přítomnosti dobrovolníka, který dezertoval ze své pozice.

„Hned jsem zpátky,“ řeknu. „Sejdeme se tady.“

Jenna opře svoji i moji tašku o stěnu, zakrouží rameny a začne si masírovat zátylek. Rozběhnu se pryč a samým spěchem zakopávám o vlastní nohy.

Z prvních záchodů, na které narazím, se ze dveří táhne fronta až do půlky chodby. Chvilí zvažuju, že půjdu na pány (jak to, že u nich nikdy žádná fronta není?!), ale pak se rozhodnu zkusit štěstí v přízemí v naději, že tam nikdo nebude.

Je tam dvakrát tolik lidí. Ale teď už je mi hloupé vracet se zpátky nahoru, takže ve frontě strávím dvacet minut, pohupuju se dopředu dozadu, pak si v rekordním čase umyju ruce a honem pádím zpátky nahoru k Jenně a frontě na *N. E. Endsleyho*.

Srdce mi už takhle buší až v krku, takže se ani nezmůže na odezvu, když na posledním schodu zakopnu a napálím to přímo do nohou kluka, který stojí nade mnou.

Má tmavé vlasy a opálenou světlou pokožku, a když zvednu hlavu, setkám se s jeho laskavým, starostlivým pohledem. Takhle nějak by v lidské podobě určitě vypadala sušenka s kousky čokolády. Hodně *vystresovaná* sušenka. Čelo má tak svraštělé, že jenom z té podívané mě rozbolí hlava. Asi bych tomu věnovala víc pozornosti (říkala si, jak moc mu to sluší, všimla si, že má pořadatelskou visačku, a přemítala, co asi způsobilo ty vrásky na čele), jenže teď už se nemůžu dočkat, až budu zpátky u Jenny a půjdeme za N. E. Endsleym.

„Moc se omlouvám,“ řekne. „Neviděl jsem tě.“

„To nic,“ odpovím, přijmu nabízenou ruku a zvednu se. „Moje chyba. Nekoukala jsem na cestu.“

Vzápětí už mu koukám za záda, očima hledám Jennu, a on proklouzne kolem mě a rozběhne se dolů. Visačka se mu sveze stranou a poskakuje mu na rameni jako kravata Clarka Kenta.

Nejdřív mě napadne, jestli Jenna neodešla, ale jenom se přesunula na druhou stranu chodby. Nevidí mě, protože ke mně stojí zády. Něco na jejím postoji mi připomene Gatsbyho, když se dívá na zelené světlo za vodou, a znerózním.

„Jsem tu,“ řeknu a ona ke mně vylekaně otočí hlavu.

„Co je?“ zamračím se.

Zamrká jednou, podruhé a pak se ošije. „Nic. Jen jsem se zamyslela. Myslíš, že mi do Irska bude stačit jeden kufr?“

Zamžourám na ni a snažím se spojit si svou rozhodnou kamarádku s tímhle neklidným stvořením přede mnou. Hraje si s neviditelnou nitkou na punčochách.